

Financiële hulp aan armere gelovigen

2 Korinthe 8 en 9

Ondersteuning van de broeders

We hebben gezien dat de Korinthiërs de vermaningen die de apostel in de eerste brief tot hen gericht had, ter harte genomen hadden. Er was bij hen grote ijver ontstaan voor de heiligheid van de Naam van Christus. Door berouw waren ze tot herstel gekomen, hoewel er nog heel wat bij hen te berispen viel. Wanneer een vergadering (gemeente) in een goede toestand is, moeten we nog niet denken dat ze de hoogste trap bereikt heeft, zodat er geen verbetering meer mogelijk is. Er moet steeds vooruitgang bij ons zijn in ijver en in toewijding voor Christus, in bereidheid voor het evangelie, en ook in liefde ten opzichte van elkaar.

In de hoofdstukken die vóór ons liggen, treffen we nog een kant van de dienst aan waarop wellicht minder acht geslagen wordt. Toch is die even waardevol als de zijde waarmee deze brief ons tot dusver bezig gehouden heeft. Het gaat om de *materiële behoeften* van de heiligen; dus om wat in het vierde vers genoemd wordt 'de genade en de gemeenschap van de dienst aan de heiligen'. Deze dienst bestond, zoals we zullen zien, in aalmoezen, in giften in geld, bestemd voor het levensonderhoud van de broeders in Jeruzalem. De gelovigen waren daar in grote nood, want zij hadden niet alleen de machten van de wereld die hen vervolgden tegen zich, maar ook hun eigen volk dat Christus en de heiligen vijandig gezind was. In zijn eerste brief had de apostel de Korinthiërs aangespoord om iets af te zonderen van hun eigen financiële middelen voor wat er voor deze dienst nodig was (1 Kor. 16:1-2). Op deze inzameling wordt hier gezinspeeld. Er wordt ook over geschreven in Romeinen 15:25-26. De apostel stond nu op het punt naar Jeruzalem te reizen om aan de broeders daar de gaven te brengen van de gemeenten uit de volken. De heiligen in Macedonië waar Paulus zich bevond toen hij deze brief schreef, hadden al het mogelijke gedaan en zelfs boven vermogen gegeven.

Deze gemeenten stonden aan wrede vervolgingen bloot en hadden hun bezittingen verloren. Maar er werd veel liefde bij hen gevonden en niets was in staat hen tegen te houden, als het erom ging bij te dragen in de ondersteuning van andere broeders. De Korinthiërs waren al een jaar daarvoor met hun inzameling begonnen, maar hun ijver was verslapt. Hoewel er ongetwijfeld vele rijken onder hen waren, stonden zij niet op dezelfde hoogte als deze arme Macedoniërs. Iets dergelijks zien we wel vaker. Waar voorspoed onder de heiligen is, waar vermogens ter beschikking staan, vind je vaak naar verhouding minder vrijgevigheid dan in plaatsen waar alleen arme broeders en zusters zijn. Dat heeft mij vaak getroffen. De oorzaak is meestal dat voorspoed en welvaart onze harten zo gemakkelijk koud en leeg maakt. Daardoor worden onze gedachten meer op de aardse dingen gericht. Als er geen voorspoed is, houden de harten zich in het algemeen veel meer met de dienst

van de Heer bezig. Terwijl de apostel de Korinthiërs met de uiterste zachtmoedigheid behandelt, probeert hij hun ijver weer op te wekken door hen er op te wijzen hoe de Heer in de gemeenten van Macedonië werkte. De dienst voor de heiligen is heel belangrijk, wanneer hij in de geest van de liefde uitgeoefend wordt. Die dienst is misschien wel tot meer zegen dan de dienst van het Woord, zelfs als deze door de meest eminente gaven wordt uitgeoefend.

Het instrument van deze dienst

De gemeenten in Macedonië hadden de apostel met grote aandrang gevraagd *als een genade* hun liefde voor de heiligen in Jeruzalem te mogen tonen (vs. 4). Dat was *hun* zienswijze op deze dienst. Zij drongen er allemaal eensgezind op aan dat die genade hun *verleend* zou worden. Is het ook zo bij ons dat wij een collecte voor de heiligen als een *genade* beschouwen?

Ook hadden zij Paulus, hoewel hij een apostel was, gevraagd of hij zelf het instrument voor deze dienst wilde zijn. Paulus had dit aanvaard. Hij, de grote heidenapostel, stemde erin toe de geldsommen die hem toevertrouwd zouden worden, over te brengen. In die tijd was het geen kleinigheid zo'n last op je te nemen. Bovendien waakte de apostel met de grootste nauwgezetheid over wat hem toevertrouwd was. Hij wist dat Christus ook door een goed beheer van zo'n schat verheerlijkt kon worden. Ogenscheinlijk heeft juist deze dienst de apostel in de grootste moeilijkheden gebracht, want het is de aanleiding geworden tot zijn gevangenschap. In Handelingen 24:17 lezen we dat hij tegen Felix zegt: 'Na vele jaren nu kwam ik om aalmoezen aan mijn volk te brengen'. Dat was het doel van zijn komst geweest. En als dank daarvoor is Paulus bijna door de Joden omgebracht. Hij werd gevangen genomen, heeft jarenlang in gevangenschap doorgebracht, werd naar Rome gevoerd, in ketenen gebonden, en tenslotte eindigde hij zijn loopbaan als martelaar. Maar God bediende zich van al die omstandigheden om ons een Bijbelgedeelte te geven waardoor wij heel veel waardevolle onderwijzingen hebben ontvangen.

Het grote doel van dienst

'Doch zoals gij in alles overvloedig zijt: in geloof en woord en kennis en alle ijver en in uw liefde tot ons, dat gij ook in deze genade overvloedig moogt zijn' (vs. 7). Dit is een treffende passage. In zijn eerste brief aan de Korinthiërs had de apostel God gedankt voor enkele dingen waarover hij hier opnieuw spreekt. Het gaat om het woord en de kennis waardoor de Korinthiërs gekenmerkt werden, hoewel zij zich wat hun Christelijke levenswandel betrof in een beklagenswaardige toestand bevonden. Diezelfde dingen waren ook nu aanwezig, maar hun berouw had intussen nog iets anders te voorschijn gebracht, en dat was *liefde*.

Hoe groot hun geestelijke rijkdommen ook mochten zijn, in *liefde* waren zij *niet overvloedig* geweest. Hun harten waren nauw en bekrompen. De wereld had een eerste plaats in hun harten gekregen. Maar nu kwam de liefde in de plaats van de zorg voor het eigen ik. Zij

hadden ongetwijfeld ook nu nog, veel meer dan de arme Macedoniërs, nodig vermaand te worden. Maar nu de oprechtheid van hun liefde op de proef werd gesteld, waren zij bereid om te beantwoorden aan wat het hart van de apostel van hen verwachtte. Hij had Titus naar hen toe gezonden omdat hij vreesde dat zijn geliefde Korinthiërs, wat betreft de dienst voor de heiligen, heel anders gezind zouden zijn dan hun broeders in Macedonië. Vandaar de woorden in hoofdstuk 9:4: 'Opdat niet misschien, als er Macedoniërs met mij komen, en zij u niet gereed vinden ...'. Al deze voorbereidende maatregelen: de reis van Titus – want een reis van Macedonië naar Achaje was in die tijd geen kleinigheid –, Paulus' bezoek dat erop volgen zou, vergezeld door de broeders van Macedonië ... dat alles lijkt in geen verhouding te staan tot het beoogde doel: een eenvoudige financiële hulp. Maar het ging erom op een praktische manier *de liefde van Christus* bij de Korinthiërs te openbaren. Zou er iets van meer betekenis kunnen zijn dan dat?

Een eer van Christus

In hoofdstuk 8:18 voegt hij eraan toe: 'En wij hebben ook de broeder met hem gezonden, wiens lof in het evangelie in al de gemeenten verbreid is'. Hoe heette die broeder? Wij weten het niet. Zo ook in vers 22: 'En wij hebben met hen onze broeder gezonden, die wij in vele dingen menigmaal beproefd hebben, dat hij ijverig is, en die nu nog veel ijveriger is door het grote vertrouwen, dat hij in u heeft'. Hier is dus sprake van twee broeders van wie de ijver vermeld wordt, zonder dat hun namen genoemd worden, terwijl Titus die zij vergezelden, ons op vele manieren bekend is. Maar er wordt nog meer van hen gezegd. We lezen verder: 'Wat Titus betreft, hij is mijn deelgenoot en mijn medearbeider bij u; wat onze broeders betreft, (dus de twee over wie hij zojuist gesproken heeft) zij zijn gezanten van de gemeenten, *een eer van Christus*'. Is dat niet van meer waarde dan dat hun namen voor ons bewaard waren gebleven? *Zij zijn een eer van Christus!* Is er iets mooiers dan dat er van mij gezegd kan worden: hij is een eer van Christus? Dat is de vrucht van iedere trouwe wandel. Al zou ik dan ook geen naam onder de mensen hebben.

Hoe belangrijk is toch de roem die het geïnspireerde Woord van God ons van deze broeders laat horen. Zij leefden voor de dienst van anderen, uit liefde tot Christus. Ze oefenden in het verborgen een ware dienst ten aanzien van de geliefden van de Heer uit. En al zijn hun namen dan niet bekend gebleven, en integendeel zelfs uitgewist uit de herinnering van de gelovigen, toch zijn ze 'een eer van Christus'. Zulke broeders zouden nu voor het aangezicht van de gemeenten het bewijs van de liefde van de heiligen in ontvangst nemen. Zij vergezelden Titus; ze waren blij dat zij zich konden ophouden bij een dienstknecht van de Heer die de apostel als zijn afgevaardigde in het werk gebruikte. Tegelijk waren zij verheugd dat zij in hun nederige dienst de algehele waardering van Christus genoten.

Gevolgen van een trouwe dienst

Nu nog enkele gedachten die me bij het lezen van hoofdstuk 9 met blijdschap vervuld

hebben. *De gevolgen van de trouw* in deze dienst van de weldadigheid, die zo weinig opvallend leek, worden in dit hoofdstuk waargenomen.

1. *In zegen maaien.* Het eerste gevolg lezen we in vers 6: 'Wie spaarzaam zaait, zal ook spaarzaam maaien; en wie rijkelijk zaait, zal ook rijkelijk maaien'. Laten we dat niet vergeten. Wanneer we het goede (geld en bezit) wat God ons in de handen gelegd heeft, voor onszelf houden alsof het van onszelf was, zaaien wij helemaal niet of we zaaien maar heel spaarzaam. Het geheel of een deel van onze overvloed voor onszelf opzijleggen, betekent ongetwijfeld spaarzaam zaaien. Als we de goederen die God aan ons ter beschikking gesteld heeft, ophopen, onttrekken wij die aan het doel waarvoor God ze ons gegeven heeft. Wie spaarzaam zaait, kan geen overvloedige zegen verwachten, zelfs niet in de aardse dingen. Een verstandige rentmeester gebruikt en besteedt de goederen die hem zijn toevertrouwd met verstand. Hij beschouwt ze niet als een bezit van hemzelf, maar als dat wat aan zijn meester toebehoort.
2. *Goddelijke goedkeuring.* Een tweede gevolg van de trouw in de dienst van de financiën staat in vers 7: 'Laat ieder geven, naardat hij in zijn hart heeft voorgenomen; niet met tegenzin of uit dwang; want God heeft een blijmoedige gever lief'. Laten we er in het bijzonder op letten dat er staat: *God heeft lief*. Niet alsof God niet ál Zijn kinderen liefheeft. Maar het is toch zó dat wanneer iemand een blijmoedige wens in het hart heeft om de Heer met zijn aardse goederen te dienen, hij *in het bijzonder* door God geliefd wordt. De Heer heeft eens tot Zijn discipelen gezegd dat de Vader hen zou liefhebben als zij Zijn Woord bewaarden. Maar hier horen we: God heeft u lief, als u geeft! Naar de mate waarop ik met vreugde de dingen van deze aarde besteed in dienst van Hem Die ze mij toevertrouwd, naar die mate zal mijn ziel bijzonder genieten van de liefde en de goedkeuring van God.
3. *Vermeerdering van de vruchten van de gerechtigheid.* Het derde gevolg zien we in de verzen 8-11: 'En God is machtig om alle genade jegens u overvloedig te doen zijn, opdat gij in alles, altijd van al het nodige voorzien, overvloedig zijt tot alle goed werk, zoals geschreven staat: 'Hij heeft uitgestrooid, Hij heeft aan de armen gegeven; Zijn gerechtigheid blijft tot in eeuwigheid'. Hij toch Die aan de zaaier zaad verschaft en brood tot voedsel, zal u het zaad verschaffen en vermenigvuldigen en de vruchten van uw gerechtigheid doen toenemen; zodat gij in alles rijk wordt tot alle liefdadigheid, die door ons dankzegging bewerkt aan God'. Hier schenkt God hun overvloedige genade, opdat zij in alle goed werk overvloedig mogen zijn. Hij eert de heiligen die hun bezit voor Hem gebruikt hebben; Hij vermeerdert 'de vruchten van hun gerechtigheid', vruchten die voortkomen uit een rechtvaardige en trouwe wandel, zodat zij die mild en zonder enige beperking naar buiten kunnen verspreiden.

4. *Vele dankzeggingen aan God.* Een vierde gevolg wordt in de verzen 12-13 vermeld: 'Want de bediening van deze dienst ... is ook overvloedig door *vele dankzeggingen* aan God. Want door de beproefdheid van deze bediening verheerlijken zij God wegens de onderwerping van uw belijdenis aan het evangelie van Christus en wegens de mildheid van de gave aan hen en aan allen'. Het is heel zeker niet iets gerings dat voortdurend dankzeggingen tot God opstijgen uit de harten van alle heiligen die door ons gesteund zijn. Zij danken hier voor twee dingen: eerst voor de belijdenis van hun broeders dat zij aan het evangelie van Christus onderworpen zijn. De oprechtheid en echtheid van deze belijdenis hebben deze broeders bewezen door hun toewijding. Ten tweede danken zij voor de mildheid van hun gaven. De apostel schrijft dat deze gaven niet alleen bij deze ene bijzondere gelegenheid ten goede komen aan de heiligen die in nood zijn, maar dat bij voortduring 'allen' daarmee worden gediend.

5. *Voorwerp van de gebeden van de heiligen.* In vers 14 vinden we tenslotte een laatste gevolg van de trouw die wordt bewezen in deze dienst: '*de gebeden voor u*'. Wat een voorrecht is het als je door de Heer trouw te dienen met je bezit het voorwerp van de gebeden van de heiligen mag zijn. Misschien zijn wij bewaard gebleven voor veel gevaren of zelfs misstappen, omdat door onze vrijgevigheid voortdurend de gebeden van de heiligen voor ons tot de troon van de genade zijn opgeklimmen!

De apostel besluit met de woorden: 'God zij dank voor Zijn onuitsprekelijke gave'. In hoofdstuk 8:9 lezen we van een genade die elke maat te boven gaat: *Christus* werd arm, opdat wij door Zijn armoede rijk zouden worden. Hier zien wij de mildheid van God, waarvan geen maat kan worden opgegeven of uitgesproken. Het is een mildheid die in al haar volheid ons ten goede is gekomen. Wat is die onuitsprekelijke gave? Niets anders dan de *Persoon van Christus Zelf!*

H. Rossier